

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
БАЊА ЛУКА
Број: 82 0 П 007277 14 Рев
Бања Лука, 10.3.2016. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу које чине судија Роса Обрадовић, као предсједника вијећа, а судије Војислав Димитријевић и Горјана Попадић, као чланови вијећа, у правној ствари тужиоца Х.Д., кога заступа пуномоћник Е.Х., адвокат из С., против тужене општине Б., коју заступа законски заступник Правобранилаштво Републике Српске, Сједиште замјеника из Власенице, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца против пресуде Окружног суда у Бијељини број: 82 0 П 007277 13 Гж од 24.1.2014. године, на сједници вијећа одржаној 10.3.2016. године, донио је

ПРЕСУДУ

Ревизија се одбија.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у Сребреници број: 82 0 П 007277 11 П од 25.2.2013.године дјелимично је усвојен захтјев тужиоца па је обавезана тужена да о свом трошку изврши санацију и реконструкцију главног стамбеног и помоћног објекта тужиоца, поближе означених изреком те пресуде, на начин што ће у оквирима ранијих темеља изградити спрат са кровом уз распоред просторија које су биле прије девастације, те тужиоцу накнадити штету за одузето земљиште промјеном тока ријеке Јаз у површини од 333 м² у вриједности од 4.495,50 КМ, те да му накнади трошкове поступка у износу 6.079,50 КМ. Истом пресудом је одлучено да се тужена може ослободити напријед описане обавезе, ако тужиоцу на име накнаде штете исплати износ од 17.399,27 КМ, а на име узурпираног земљишта промјеном тока ријеке Јаз у површини 333 м², износ од 4.495,50 КМ, односно укупно износ од 21.894,27 КМ, те да му накнади трошкове поступка у износу 6.079,50 КМ, док је у преосталом дијелу тужбени захтјев тужиоца одбијен као неоснован.

Другостепеном пресудом Окружног суда у Бијељини број: 82 0 П 007277 13 Гж од 24.1.2014. године жалба тужене је уважена и првостепена пресуда преиначена, тако што је тужбени захтјев одбијен као неоснован, те је одређено да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Тужилац је против другостепене пресуде изјавио ревизију, због погрешне примјене материјалног права, с приједлогом да се побијана пресуда преиначи на начин да се жалба тужене одбије као неоснована.

У одговору на ревизију тужена предлаже да се иста као неоснована одбије.

Ревизија није основана.

Предмет спора у овој правној ствари је захтјев тужиоца за накнаду штете због незаконитог рада државних органа.

По проведеном поступку првостепени суд је утврдио: да је дошло до измјештања ријечног корита рјечице К., којом приликом је дошло до захваћања дијела некретнина тужиоца; да је по налогу Начелника општине тужене, надлежна служба, грађевинским машинама у циљу израде насипа ради заштите насеља од проширења поплаве, извршила рушење објеката у власништву тужиоца; да је тужилац претрпио штету у висини од 4.495,50 КМ.

На основу овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је нашао да је тужена одговорна за проузроковану штету па је позивом на одредбу члана 172. Закона о облигационим односима ("Службени лист СФРЈ" 29/78, 39/85, 45/89, 57/89 и "Службени гласник Републике Српске" број 17/93, 3/96, 39/03 и 74/04), дјелимично усвојио тужбени захтјев.

Међутим чињенична утврђења и правне ставове на основу којих је донијета првостепена пресуда, а које се односе на одговорност туженог у конкретној правној ствари, другостепени суд није прихватио. По оцјени другостепеног суда у поступку није доказано да су објекти у власништву тужиоца уклоњени, односно девастирани, по основу рјешења или налога органа тужене, тако да је по оцјени тога суда изведен неправилан закључак да се у конкретном случају ради о незаконито проведеном поступку органа тужене. Другостепени суд надаље закључује да штета на коју се тужилац позива није последица противправне радње, односно незаконитог рада органа тужене у вршењу или у вези са вршењем својих функција да би тужена била у обавези да штету накнади. Другостепени суд сматра да тужилац није доказао ни висину настале штете, јер је иста утврђивана под претпоставком да су објекти у власништву тужиоца били у функционалном стању, што такође није доказано. Код оваквог стања ствари другостепени суд је преиначио првостепену пресуду тако да је тужбени захтјев у цјелости одбио.

Одлука другостепеног суда је правилна.

За одговорност штетника за штету у смислу одредбе члана 154. став 1. Закона о облигационим односима потребно је, не само да је оштећено лице претрпјело штету, већ и да се остваре и друге опште претпоставке одговорности за штету и то: да постоји субјект одговоран за штету, штетна радња, противправност штетне радње и узрочна веза између штетне радње и штете.

Одредбом члана 172. став 1. Закона о облигационим односима је прописано да правно лице одговара за штету коју његов орган проузрокује трећем лицу у вршењу или у вези са вршењем својих функција. Из ове законске одредбе произлази да би тужена, у случају испуњења претпоставки за њену одговорност по овом основу, примарно одговарала за штету коју службено лице у вези са вршењем службе причини грађанину у вршењу јавних овлашћења.

Незаконитим радом службеног лица (као основу за накнаду, на такав начин евентуално настале штете) подразумијева се поступање противно закону или другом пропису или пропуштање да се оно примијени. Таква одговорност не постоји ако су орган или службено лице погрешно примијенили материјално право, искључиво као резултат погрешног правног схватања. Неправилан рад је чињење – нечињење, противно уобичајеном или прописаном начину обављања дјелатности.

Неосновано је позивање ревизије на резултатеведеног увиђаја на лицу мјеста, током кога су наводно констатовани „видљиви трагови тешких машина у непосредној близини стамбеног објекта које су порушиле“. Наиме, такви трагови нису констатовани записником са лица мјеста који је сачинио првостепени суд дана 10.10.2012. године (који записник се налази у предметном спису), у присуству вјештака геодетске и грађевинске струке. Том приликом суд, а ни парничне странке, се уопште нису бавиле утврђивањем разлога рушења објекта, већ висином настале штете, са јасним задатком вјештаку геодетске струке да утврди површину земљишта које је заузето као посљедица измјештања ријеке, те вриједност порушених објекта.

Такође није од значаја ни позивање ревизије на исказ свједока Р.Б., јер овај свједок нема непосредна сазнања о томе која служба и по којем налогу је наводно порушила објекте у власништву тужиоца. Ако се томе дода да у току поступка није проведено нити један доказ којим би се утврдио разлог измјештања рјечице К., односно да ли је до истог дошло природним путем или радовима по налогу тужене, јасно је да није било могуће засновати одговорност тужене на посредним сазнањима једног свједока. При томе треба указати да се ревизијом непотребно покушава унијети питање етничке припадности свједока, јер на тај начин није могуће санирати недостатак доказа у прилог властитих тврдњи, а у смислу одредбе члана 123. Закона о парничном поступку ("Службени гласник Републике Српске" број: 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 и 61/13).

Према томе другостепени суд је исправно примијенио одредбу члана 172. Закона о облигационим односима, јер у току поступка тужилац је пропустио да докаже да је предметну штету проузроковао орган тужене у вези са вршењем својих функција.

Имајући у виду наведено ревизија тужиоца се указује као неоснована, па је одлучено као у изреци ове пресуде на основу одредбе члана 248. Закона о парничном поступку.

Предсједник вијећа
Роса Обрадовић

За тачност отправака овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић